

Список використаних джерел

1. Брич В.Я., Корман М. М. Психологія управління: навч. посіб. К. : Кондор, 2013. 379 с.
2. Rozum R.I. Improving efficiency of using agricultural land. Науковий вісник Полісся. 2017. - № 3 (11). Ч. 1. С. 193-196.
3. Розум Р.І., Буряк М.В., Любезна І.В. Еколого-економічні системи: основні аспекти. Науковий огляд. Науковий журнал. Київ, 2015. № 6 (16). С. 33-49.
4. Розум Р. Формування просторової структури землекористування в нових соціально-економічних умовах [Текст] / Руслан Розум, Валентин Карпенко // Теоретичні та прикладні аспекти розвитку аграрного бізнесу України : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. з міжнар. участю [м. Тернопіль, 28 жовт. 2015 р.]. Тернопіль: Економічна думка, 2015. С. 200-202.

Наталія Кравчук

слухач магістерської програми

Тернопільський національний економічний університет

ТРЕНДИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Інвестиційна політика стає все більш складною і невизначеною. Сучасні вимоги сталого розвитку ставлять перед інвестиційною політикою нові виклики і надають їй більше різноманіття. Ця політика стає і більш різноманітною, відображаючи все різноманіття підходів, якими керуються суспільство і держава перед обличчям наслідків глобалізації. Все це, а також розширення державного втручання робить інвестиційну політику менш передбачуваною для інвесторів. «Правовий» інвестиційний режим, який користується довірою, має широку міжнародну підтримку і націлений на забезпечення стійкості і всеосяжність, може допомогти знизити невизначеність в інвестиційних відносинах і надати їм більшу стабільність.

Більшість заходів інвестиційної політики, які приймалися в 2017 році, були спрямовані на заохочення, спрощення та лібералізацію інвестицій. Було лібералізовано умови доступу іноземних інвесторів в цілому ряді самих різних галузей, і дуже багато країн спрощували процедури реєстрації, вводили нові інвестиційні пільги або продовжували процес приватизації. З новими інвестиційними обмеженнями або нормами регулювання була пов'язана приблизно п'ята частина вжитих заходів, що набагато більше в порівнянні з 1990-ми роками, коли ЮНКТАД тільки почала публікувати відповідні щорічні дані. Ці обмеження і норми знайшли відображення не тільки в нових законодавчих актах, але і в адміністративних рішеннях, особливо в контексті регулювання злиттів з іноземною участю. Багато країн регулюють транскордонні інвестиції на основі конкретних інвестиційних законів, в яких піднімаються ті ж питання, що і в міжнародних інвестиційних угодах (МІУ) [1].

У реформуванні МІУ вдалося досягти помітного прогресу. Закріплюючи успіхи першого етапу реформи, більшість нових договорів слідує «Дорожній карті» ЮНКТАД, в якій виділяються наступні п'ять областей роботи: збереження права здійснювати регулювання при забезпеченні захисту інвестицій; реформування механізмів врегулювання інвестиційних спорів; заохочення і полегшення інвестицій; забезпечення відповідального інвестування; підвищення системної узгодженості. Другий етап реформування МІУ полягає у модернізації існуючих договорів колишнього покоління. Договорів старого зразка збереглося дуже багато: понад 2 500 діючих сьогодні МІУ (95% всіх діючих договорів) були укладені до 2010 року. За станом 2017 рік, практично всі відомі суперечки між інвесторами та державами були пов'язані з старими договорами [2]. ЮНКТАД пропонує, аналізуючи їх плюси і мінуси, десять можливих варіантів політики для другого етапу реформи МІУ: 1) спільне тлумачення договірних положень; 2) внесення змін в договірні положення; 3) заміна «застарілих» договорів; 4) консолідація мережі МІУ; 5) регулювання взаємозв'язку між існуючими договорами; 6) посилення на глобальні стандарти; 7) багатосторонні зусилля; 8)

відмова від старих нератифікованих договорів; 9) вихід зі старих діючих договорів; 10) вихід з багатосторонніх договорів [3]. Країни можуть брати на озброєння ці варіанти при проведенні реформ, прописаних в «дорожній карті», і адаптувати їх до своїх політичних пріоритетів. Для того щоб вибрати з цих десяти варіантів політики той, який підходить для тієї чи іншої країни з урахуванням її конкретних умов, потрібен ретельний і заснований на фактах аналіз витрат і вигод.

Комплексному реформуванню режиму могла б допомогти більш активна багатостороння підтримка. Світ є свідком швидкого зростання числа пов'язаних з ринками капіталу політичних заходів і інструментів, покликаних заохочувати інвестиції в стійкий бізнес і сприяти досягненню цілей сталого розвитку (ЦСР). Ці політичні заходи і інструменти розробляються в першу чергу біржами і їх органами регулювання, однак активну участь в цьому процесі беруть та інші учасники ринку капіталу, наприклад інституційні інвестори.

Список використаних джерел

1. Лановий В. Інвестиції та розвиток. К. : Центр Ринкових реформ, 2002. 86 с.
2. Сокурєнко П. І. Кришан О. Ф. Інвестиційна політика як ефективна форма управління ухваленням інвестиційних рішень. Європейський вектор економічного розвитку. – 2010. – № 1 (8). – С. 208–214.
3. Музиченко А. С. Державне регулювання інвестиційної діяльності : монографія / А. С. Музиченко. К. : Науковий світ, 2001. 345 с.
4. Коюда О. П. Інвестування. К. : Знання, 2008. 452 с.
5. Брич В.Я., Корман М. М. Психологія управління: навч. посіб. К. : Кондор, 2013. 379 с.

Ірина Кулик

слухач магістерської програми

Тернопільський національний економічний університет

ОЦІНКА ВПЛИВУ ФАКТОРІВ НА ФОРМУВАННЯ РИНКОВОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА

Ринкова стратегія, як одна з початкових стадій планування діяльності підприємства, дозволяє виділити першочергово важливі проблеми, вирішення яких вимагають підготовки спеціальних програм і створення проблемно-цільових груп управління, що дозволяють визначити шляхи досягнення поставлених цілей відповідно до обставин, що складаються у навколишньому середовищі. Це дає якісно узгоджену і кількісно збалансовану робочу гіпотезу розвитку підприємства на перспективу і систему основних показників цього розвитку [3, с. 76]. Тому, враховуючи нестабільність сучасного ринку, ринкова стратегія розвитку підприємства має бути адаптивною, тобто здатною пристосовуватися до умов, що змінюються в часі.

Можна виділити основні ключові компоненти і фактори, які слід перш за все врахувати при виборі ринкової стратегії підприємства. Такими компонентами і факторами є:

1. Цілі підприємства.
2. Економічний потенціал, що дозволяє оцінити сильні і слабкі сторони підприємства.
3. Зовнішнє середовище, що робить істотний вплив на вибір стратегії в залежності від ступеня впливу постачальників або покупців, правового регулювання, соціальних обмежень, умов взаємодії з природним середовищем.
4. Набір стратегічних зон господарювання всередині підприємства, що дозволяє мати комплексний, стабілізуючий механізм погашення ринкових невдач в одній господарській зоні успіхами в іншій.
5. Щодо прийнятності ризику, який може виникнути на будь-якому з етапів стратегічного управління на підприємстві в результаті обмеженості у ресурсах, а також якщо реальні витрати перевищують можливості підприємства, або попит на ринку виявиться